

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

52. Proficiebat sapientia & ætate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

cum fame & siti, cum abſtinentia non lautiorum modò ciborum, ſed & omnis cibi coniuncta ſunt, illa carnem macerant & caſtigant, illa ad precandi ſtudium plurimum conferunt, illa hominem coram Deo humiliant, iuxta illud Davidis, *Humiliaui in ieiunio animam meam*; illa denique ad cultum Dei pertinent. Pſal. 34.

52. Proſciebat ſapientia & aetate.

Quia Lucas ponit profectum ſapientiae in Chriſto, ſicut profectum aetatis, nomine ſapientiae hoc loco neceſſario videtur intelligi debere, non vna & eadem ſemper ſapientia, quae per effectus magis ac magis ſe demonſtraret, ſicut non vna & eadem aetas in Chriſto ſemper erat, nec experimentalis quaedam cognitio, in qua proficeret ſine vlla nouae ſcientiae ſecundum habitum acquisitione aut incremento, (verum enim fuit in aetate incrementum) ſed ipſemet habitus ſcientiae acquirat in Chriſto ſuſcipiens incrementa ſimul cum corporis aetate & ſtatura. Nam ſicuti fiebat accessio Chriſti corpori in quantitate, ſecundum quam corpus maius ac maius erat; ſic etiam fiebat accessio in ſapientia acquirata, per quam ipſemet ſapientiae habitus ad plura extendebatur. Sic explicat D. Ambroſ. lib. de Incarnationis Dominicae ſacramento cap. 7. & D. Thom. 3. p. q. 12. art. 2. & q. 15. art. 3. & 8. Beda & Euthymius in hunc locum: & Epiſthanius in Anchorato: qui *ſigmentum in Chriſto futurum fuiſſe* ait, ſi ab ipſa pueritia ſapientiam & ſcientiam acquiratam, quam tenera haberet, diſſimularat. Vide Medina in 3. p. q. 12. art. 2. Quod autem Lucas de gratia dicit, intelligendum eſt, illam in Chriſto eandem & inuariabilem ſemper fuiſſe, nec in ea aliter profeciſſe quam quod eam magis ac magis per actus excellentiores demonſtraret & explicaret: vt docet D. Thom. 3. p. q. 7. art. 12. Quam etiam ob cauſam, gratiam poſuit Lucas vltimo loco & poſt aetatem, volens inſinuare non iuxta aetatem in ea profeciſſe, ſed in externa tantum demonſtratione *apud Deum & homines*: facies videlicet opera Deo & hominibus magis ac magis grata. Eraſmi explicationem de augmento donorum Spiritus S. in Chriſto abſurdam & temerariam ſequitur Caluinus: quam refutat Medina loco citato. Nec pudet Caluini ignorantiam poſitiuam ponere in Chriſto, quae accedente cum aetate ſapientia informaretur, quia etiam mortem ſubiit peccati poenam. At qui mors nec plenitudini gratiae, nec plenitudinem

*Sapientia
profectus
in Chriſto
qualis.*

nitudini sciētiae quae in Christo fuit, opponitur, sicut ignorantia. Vide Medinam 3, p. q. 15. art. 3. Sed vniūm sola rerum theologiarum ignorantia laborasset Calvinus, ac non pleraque studio & cauteriata conscientia deprauasset!

IN LVCAE CAP. III.

II. Qui habet duas tunicas, det non habenti, &c.

Pœnitentia fructus.

Calvinus ex seipso refutatur.

VVM Ioannes Baptista iis quos ad pœnitentiam agendam suis concionibus iam adduxerat (dicebant enim, *Quid ergo faciemus?*) hoc pœnitentiae genus quasi generale iniunxit (turbæ enim erant & tota promiscua auditorum concio quibus hoc iniunxit) vt opera charitatis erga proximi facerēt, ex suis videlicet superfluis tam quoad victum quàm quoad vestitum indigentibus largiendo; bonus Calvinus hos esse vult *dignos pœnitentiae fructus*, qui etiã à Christianis relapsis exigì debeāt, nec aliquid à nobis excellentius aut perfectius in hoc genere postulati oportere. *Friuolum* (inquit) *cauillū est, hic rudibus tantum elementa tradi, quae longè infra Christianã perfectionem subsilāt. Ioannis munus fuit plebem Domino perfectam aptare. Nec dubium est quin fideliter in hoc totū incubuerit.* Atqui argumentum quo suã confirmat sententiam, etiã ipsius Caluini iudicio friuolum cauillum esse ostendetur. Quod enim primo capite de Ioanne dictum erat, *Parare Domino plebem perfectam*, ipse Calvinus exponit iuxta vim verbi Graeci quo Lucas vsus est, non ad perfectionem, sed ad preparationem & instructionem populi à Ioanne faciendam ea verba pertinere. Sic enim ad eum locum scribit. Participiū *παρασκευάζειν* (quo Lucas hîc vitur) non tam perfectionem sonat Graeci quàm formam & concinnitatem quares ad usum suum aptantur. *Quae significatio presenti loco non malè quadrabit, quod scilicet mittendus sit Ioannes ad plebem Christo aptandam vel formandam, quae aliàs rudis & impolita nunquam se docilem praeberet.* Hac ibi Calvinus, suum hoc loco friuolum cauillum digito demonstrans. Fatetur enim iam Calvinus munus Ioannis fuisse, vt rudem illum populum & impolitum aptaret & formaret, vt se Christo docilem praeberet, cuiusque audienda doctrina (vt supra eodem loco dixerat) redderet intentum. Argumentum igitur Caluini ab istis verbis desumptum, quòd *parare Domino plebem perfectam*, Ioannis officium fuit, adeò nō probat Ioannem pœnitentiae formam perfe